

LBRIS

We know
books

ION CREANGĂ
POVESTE

(Prostia omenească)

Ilustrații de Filimon Hămuraru

A fost odată, când a fost, că, dacă n-ar fi fost, nu s-ar povesti.

Noi nu suntem de pe când poveștile, ci suntem mai dincoace cu vreo două-trei zile, de pe când se potcovea puricele cu nouăzeci și nouă de oacă de fier la un picior și tot i se părea că-i ușor.

Cică era odată un om însurat, și omul acela trăia la un loc cu soacră-sa. Nevasta lui, care avea copil de țâță, era cam proastă; dar și soacră-sa nu era tocmai hâtră.

Întru una din zile, omul nostru iese de-acasă după trebi, ca fiecare om. Nevasta lui, după ce-și scaldă copilul, îl înfășă și-i dete țâță, îl puse în albie lângă sobă, căci era iarnă; apoi îl legănă și-l dezmierdă, până ce-l adormi. După ce-l adormi, stătu ea puțin pe gânduri ș-apoi începu a se boci cât îi lua gura: „Aulio! copilașul meu, copilașul meu!“

Mama ei, care torcea după horn, cuprinsă de spaimă, zvârli fusul din mână și furca din brâu cât colo și, sărind fără sine, o întrebă cu spaimă:

- Ce ai, draga mamei, ce-ți este?
- Mamă, mamă! Copilul meu are să moară!
- Când și cum?
- Iată cum. Vezi drobul de sare pe horn?
- Îl văd. Și?
- De s-a sui mâța, are să-l trântescă drept în capul copilului și o să mi-l omoare!
- Vai de mine și de mine, că bine zici, fata mea; se vede că i s-au sfârșit mititelului zilele!

